

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/79/2021
Identifikačné číslo spisu: 1316208126
Dátum vydania rozhodnutia: 30.11.2021
Meno a priezvisko: Mgr. Soňa Pekarčíková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1316208126.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: E-VO, s.r.o., Bajkalská 19B, Bratislava, IČO: 47 197 331, práv. zast. JUDr. Petrom Škriečkom, advokátom so sídlom Zámocká 18, Bratislava, proti žalovanému: Automobilové opravovne Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, a.s., Sklabinská 20, Bratislava, IČO: 44 855 206, práv. zast. Okenica Šula & Co. s.r.o., so sídlom Pražská 11, Bratislava, IČO: 36 866 512, o zaplatenie 3.180,- eur s príslušenstvom, v konaní o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22. apríla 2020, č. k. 3Cob/96/2019-290, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22. apríla 2020, č. k. 3Cob/96/2019-290 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) svojím v poradí prvým rozsudkom zo dňa 06. februára 2017, č. k. 23Cb/165/2016-133, rozhodol tak, že žalobu žalobcu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania.

2. Súd na margo zisteného skutkového stavu konštatoval, že medzi žalobcom ako poskytovateľom služby a žalovaným ako objednávateľom služby (ako podnikateľmi) bola v zmysle ust. § 2 ods. 2 písm. a/, § 261 ods. 1 a 8 a § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka uzatvorená dňa 04. októbra 2014 Zmluva o poskytovaní služieb (ďalej len „Zmluva o PS“), na základe ktorej poskytoval žalobca pre žalovaného služby v oblasti verejného obstarávania. V danej veci vznikol medzi stranami sporu záväzkovo obchodný vzťah, ktorý súd posúdil v súlade s ust. § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka ako nepomenovanú zmluvu (inominátny kontrakt). Súd mal v konaní jednoznačne preukázané, že dňa 04. októbra 2014 uzatvorili žalobca a žalovaný Zmluvu o PS, na základe ktorej poskytoval žalobca pre žalovaného služby v oblasti verejného obstarávania. Dňa 27. apríla 2015 uzatvorili žalobca a žalovaný Dohodu o ukončení zmluvy o poskytovaní služieb, v ktorej sa dohodli na ukončení Zmluvy o PS ku dňu 30. apríla 2015. Dňa 01. apríla 2015 vystavil žalobca žalovanému faktúru č. 150014, ktorou vyfakturoval žalovanému odplatu za poskytovanie služieb v mesiaci marec 2015 vo výške 1.300,- eur + DPH a náhradu hotových výdavkov spočívajúcu v náhrade za poplatok za elektronickú aukciu vo výške 50,- eur + DPH, t.j. spolu čiastku 1.350,- eur + DPH a dňa 01. mája 2015 vystavil žalobca žalovanému faktúru č. 150027, ktorou

vyfakturoval žalovanému odplatu za poskytovanie služieb v mesiaci apríl 2015 vo výške 1.300,- eur + DPH.

2.1. Zo Zmluvy o PS vyplývalo, že v čl. IV ods. 1. sa žalovaný zaviazal uhrádzať žalobcovi za poskytovanie služieb odplatu vo výške 1.300,- eur + DPH mesačne. Podľa čl. II. ods. 1. bolo predmetom záväzku žalobcu poskytovať pre žalovaného služby v oblasti verejného obstarávania špecifikované v čl. II. ods. 2. Zmluvy. Podľa čl. II. ods. 3. mal žalobca tieto služby vykonávať podľa požiadaviek a pokynov žalovaného. Podľa čl. IV ods. 2. mal žalobca popri odplate nárok aj na náhradu hotových výdavkov vynaložených v súvislosti s poskytovaním služieb podľa zmluvy, a to najmä náhradu výdavkov na poštovné a balné, kancelárske potreby, kolky, ceniny, správne alebo súdne poplatky a preklady do alebo z cudzieho jazyka. Podľa článku III. bod 8. mal žalobca právo na zaplatenie odplaty aj za mesiac, v ktorom neposkytoval žalovanému služby riade a včas iba v prípade, že sa tak stalo z dôvodov na strane žalovaného. Podľa čl. IV. ods. 4. bol žalobca oprávnený vystaviť faktúru na odplatu a náhradu hotových výdavkov podľa zmluvy v prvý deň mesiaca nasledujúceho po mesiaci, za ktorý sa odplata a náhrada hotových výdavkov platila.

2.2. Z Dohody o ukončení zmluvy o poskytovaní služieb zo dňa 27. apríla 2015 vyplývalo, že podľa čl. II. bod. 1. zmluvný vzťah zo Zmluvy o PS skončí dňa 30. apríla 2015. V čl. II ods. 2. sa zmluvné strany dohodli, že sa žalobca zaviazal do dňa 30. mája 2015 odovzdať žalovanému všetku dokumentáciu týkajúcu sa organizácie súťaží, ktoré boli predmetom jeho poskytovania služieb vrátane všetkej jeho komunikácie v mene žalovaného. V čl. II ods. 4. sa zmluvné strany dohodli, že po splnení záväzku žalobcu dohodnutého v čl. II. ods. 2. sa zaviazal žalovaný zaplatiť žalobcovi odmenu vo výške 1.300,- eur bez DPH. V čl. III ods. 1. sa zmluvné strany dohodli, že všetky vzájomné záväzky vyplývajúce zmluvným stranám zo Zmluvy o PS sú vysporiadané okrem povinností z čl. II. tejto dohody.

3. Okresný súd mal z vykonaného dokazovania za to, že uzavretím Dohody o ukončení zmluvy o poskytovaní služieb zmluvné strany ukončili výslovne platnosť predmetnej Zmluvy o PS a navyše v tejto dohode v čl. III. ods. 1. uviedli, že všetky vzájomné záväzky z predmetnej Zmluvy o PS sú uzavretím tejto dohody vysporiadané, čo v zmysle ust. § 516 ods. 1 Občianskeho zákonníka má za následok, že táto neskôr uzavretá písomná dohoda o zániku pôvodnej Zmluvy o PS a s uvedením, že zmluvné vzájomné záväzky z tejto zmluvy sú uzavretím tejto dohody vysporiadané, má za následok zmenu vzájomných práv a povinností. Zároveň mal súd za to, že nakoľko v predmetnej dohode sa nielen vysporiadali vzájomné záväzky zo zaniknutej zmluvy, ale sa na základe Zmluvou o PS vzniknutého záväzkového vzťahu medzi stranami sporu dohodli nové vzájomné zmluvné povinnosti (povinnosť žalobcu odovzdať všetku dokumentáciu týkajúcu sa organizácie súťaží, ktoré boli predmetom jeho poskytovania služieb vrátane všetkej jeho komunikácie v mene žalovaného a povinnosť žalovaného za toto zaplatiť 1.300,- eur bez DPH), čím v zmysle ust. § 570 Občianskeho zákonníka predmetná dohoda nielenže zrušila pôvodnú Zmluvu o PS, ale úpravou a zmenou vzájomných práv zmluvných strán túto nahradila a súd prvej inštancie preto neposudzoval nárok žalobcu, vyplývajúci zo Zmluvy o PS, ani neskúmal, či žalobca si plnil svoje zmluvné povinnosti z tejto zmluvy riadne a včas a rovnako či tak robil žalovaný. Na základe uvedenej dohody bol teda žalobca povinný „do dňa 30. mája 2015 odovzdať žalovanému všetku dokumentáciu týkajúcu sa organizácie súťaží, ktoré boli predmetom jeho poskytovania služieb vrátane všetkej jeho komunikácie v mene žalovaného“ a po splnení tejto jeho povinnosti bol žalovaný povinný „zaplatiť žalobcovi odmenu vo výške 1.300,- eur bez DPH“. Z uvedeného bolo podľa súdu prvej inštancie zrejmé, že nárok na uvedenú odmenu patril žalobcovi len vtedy, ak odovzdal uvedenú dokumentáciu do 30. mája 2015 žalovanému, inak mu nárok na uvedenú odmenu nevznikol. Keďže súd nemal preukázané splnenie si zmluvnej povinnosti žalobcu, vyplývajúce výslovne z čl. II ods. 2. Dohody o ukončení zmluvy o poskytovaní služieb zo dňa 27. apríla 2015, nemohol mu ani vzniknúť nárok na zaplatenie odmeny 1.300,- eur bez DPH v zmysle čl. II ods. 4. Dohody o ukončení zmluvy o poskytovaní služieb, z ktorého dôvodu súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

4. Žalobca vo svojom odvolaní proti predmetnému rozsudku okresného súdu okrem iného zdôraznil, že súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal predmetom sporu, ktorým je skutočnosť, či boli služby v mesiacoch marec a apríl 2015 vykonávané riadne, a predmet sporu si vymedzil sám, keď posudzoval vec z hľadiska zániku žalovaného nároku z dôvodu uzavretia Dohody o ukončení zmluvy, a teda žalobca

ani žalovaný nemali možnosť zaujať stanovisko ku skutočnostiam, ktoré mali vplyv na záver súdu o zániku žalovaného nároku, čím teda odňal stranám možnosť jednak zaujať stanovisko a prípadne navrhnúť dôkazy preukazujúce ich tvrdenia. V súvislosti s uvedeným žalobca poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 303/08 s tým, že zo strany súdu došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti civilného procesu a rovnosti strán sporu. Žalobca taktiež zdôraznil, že odmena v sume 1.300,- eur uvedená v predmetnej Dohode o ukončení zmluvy predstavuje v podstate protihodnotu súhlasu žalobcu s predčasným ukončením Zmluvy o PS a vyplatenie tejto odmeny žalovaný podmienil odovzdaním všetkej dokumentácie, ktorú mal žalobca k dispozícii počas trvania zmluvy, táto odmena však v žiadnom prípade nenahrádza odplaty za mesiace marec a apríl 2015, na ktoré vznikol žalobcovi nárok ešte pred ukončením Zmluvy o PS, práve naopak je ešte ďalším nárokom žalobcu, ktorý však vo svojej žalobe neuplatnil, nakoľko ho považoval za sporný. Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové prejednanie a rozhodnutie, alebo aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie.

5. Odvolací súd uznesením zo dňa 14. marca 2018, č. k. 3Cob/76/2017-175, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Svoje rozhodnutie zdôvodnil tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo arbitrárne, nakoľko súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nezaoberal predmetom sporu, ktorý vyplýval zo žaloby podanej žalobcom s poukazom na prednesy a vyjadrenia strán v priebehu konania a nereagoval tak na zásadnú, žalobcom v žalobe prednesenú námietku súvisiacu s predmetom súdnej ochrany, ktorej sa žalobca v danom prípade domáha.

5.1. Odvolací súd sa nestotožnil so záverom okresného súdu, že tento neposudzoval nárok žalobcu zo Zmluvy o PS ako ani to, či si splnil svoje povinnosti z tejto zmluvy vyplývajúce, nakoľko táto bola nahradená Dohodou o ukončení zmluvy. Takéto odôvodnenie súdu prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu nebolo možné akceptovať, nakoľko súd sa vôbec nezaoberal uplatneným nárokom žalobcu na zaplatenie odmeny za poskytovanie služieb za mesiace marec a apríl 2015 na podklade Zmluvy o PS a obranou žalovaného s tým súvisiacou, preto podľa odvolacieho súdu nebolo zrejmé, na základe čoho súd dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná.

5.2. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu nesprávne interpretoval ustanovenia Dohody o ukončení zmluvy a na úkor nároku uplatneného žalobou a skúmania jeho dôvodnosti a oprávnenosti, sa zaoberal splnením povinnosti vyplývajúcej z čl. II bodu 2 Dohody o ukončení zmluvy a s ňou súvisiacim nárokom na odmenu žalobcu v zmysle čl. II bodu 4 dohody, tento nárok však podľa odvolacieho súdu nebol predmetom nároku uplatneného žalobcom a nebol ani predmetom sporu medzi žalobcom a žalovaným a bol v podstate ďalším nárokom žalobcu, ktorého by sa mohol domáhať v prípade nesplnenia povinnosti žalovaného zaplatiť mu odmenu v sume 1.300,- eur bez DPH.

5.3. Odvolací súd uviedol, že Dohodou o ukončení platnosti zmluvy zo dňa 27. apríla 2015 sa strany dohodli na ukončení Zmluvy o PS, a to ku dňu 30. apríla 2015, to znamenalo, že až do dňa 30. apríla 2015 boli strany viazané obsahom predmetnej zmluvy so všetkými právami a povinnosťami z nej vyplývajúcimi a v danom prípade to znamenalo, že žalovaný bol povinný zaplatiť žalobcovi odmenu za poskytovanie služieb počas celej doby trvania ich zmluvného vzťahu, t. j. aj za marec a apríl 2015, a teda žalobou uplatnený nárok nezanikol v dôsledku uzavretia Dohody o ukončení zmluvy o poskytovaní služieb, v súvislosti s čím je potrebné vysporiadať sa aj s vyhlásením zmluvných strán uvedeným v čl. III. bode 1 tejto dohody, z ktorého nebolo možné jednoznačne vyvodiť, na aké vzájomné záväzky sa toto ustanovenie vzťahuje.

5.4. Odvolací súd zdôraznil, že „paušál“ predstavuje fixný poplatok alebo odmenu, pevne stanovenú a dohodnutú sumu na úhradu vopred neurčených, väčšinou pravidelných nákladov, ktoré však nemusia vzniknúť počas trvania zmluvného vzťahu pravidelne či v rovnakej výške. Žalovaný sa bránil, že služby zo strany žalobcu neboli riadne poskytnuté, a preto žalobca nemal nárok na zaplatenie predmetnej odplaty. S poukazom na uvedené bolo zrejmé, že predmetom konania bolo, či žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie odplaty za uvedené obdobie v zmysle Zmluvy o PS zo dňa 04. októbra 2014, avšak to všetko pri zohľadnení spôsobu dohodnutej odplaty (paušál). Súd prvej inštancie však podľa názoru odvolacieho súdu nerozhodol o predmete konania v intenciách podanej žaloby a vykonaného dokazovania, pričom zistený skutkový stav nesprávne právne posúdil a na základe uvedeného záveru a názoru odvolacieho súdu bolo preto povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní opätovne preskúmať žalobcom uplatnený nárok a v súlade so zisteným skutkovým stavom a zodpovedajúcimi zákonnými ustanoveniami

posúdiť jeho dôvodnosť a oprávnenosť.

6. Okresný súd svojím v poradí druhým rozsudkom zo dňa 26. novembra 2018, č. k. 23Cb/165/2016-211, rozhodol tak, že žalobu žalobcu opätovne zamietol a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že s odkazom na zrušujúce rozhodnutie odvolacieho súdu, podľa ktorého sa prvostupňový súd nezaoberal uplatneným nárokom žalobcu na zaplatenie odmeny za poskytovanie služieb za mesiace marec a apríl 2015 v zmysle zmluvy, súd považoval za potrebné vyriešiť otázky, či žalobca poskytol žalovanému zmluvne dohodnuté služby v mesiacoch marec a apríl 2015, prípadne či má žalobca nárok na paušálnu odplatu za mesiace marec a apríl 2015 od žalovaného aj v prípade, ak žalovanému predmetné služby neposkytol.

6.1. Súd prezentoval názor, že zmluvný vzťah strán sporu má synalagmatickú povahu. Za synalagmatické sú pritom označované tie dvojstranné záväzky, v ktorých plnenie oboch strán je na seba vzájomne viazané (povinnosť plniť je podmienená súčasným protiplnením), a ide teda nielen o reciprocitu práv a povinností, ale aj o vzájomnú podmienenosť plnenia, čo znamená, že právo jedného účastníka zmluvy na plnenie, je podmienené (závislé) od jeho povinnosti plniť druhému účastníkovi. Súd prvej inštancie uviedol, že predmetom zmluvy bol na jednej strane záväzok poskytovateľa - žalobcu poskytovať pre objednávateľa - žalovaného služby v oblasti verejného obstarávania, ktoré sú špecifikované v ods. 2 Zmluvy o PS a na druhej strane záväzok žalovaného zaplatiť za poskytovanie týchto služieb dohodnutú odplatu. Z uvedeného vyplynulo, že plnenie jednej zmluvnej strany (žalovaného) je podmienené plnením druhého účastníka zmluvy (žalobcu). Podľa rozsudku Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 32Obo/1056/2004 zo dňa 15.03.2005 jedinou podmienkou pre vznik nároku mandátára na odplatu, ak nie je v zmluve dohodnuté inak, je ním riadne vykonaná činnosť. Mandatár má právo na odplatu len za riadne uskutočnenú činnosť. Pojem paušál sa zväčša používa vo význame fixného poplatku alebo odmeny, ktoré sa nezvyšujú v závislosti od sumy, o ktorú ide. Ak teda žalobca poskytol služby riadne, vznikol mu podľa zmluvy nárok na paušálnu odplatu vo výške 1.300,- eur. Z uvedeného dôvodu podľa súdu prvej inštancie nemožno paušálnu odmenu chápať ako fixný poplatok, na ktorý má žalobca nárok aj v prípade, ak si žalovaný objedná u žalobcu služby v jednotlivých mesiacoch a žalobca tieto služby nevykoná, resp. nevykoná s odbornou starostlivosťou a v záujme žalovaného, teda riadne a včas.

6.2. Okresný súd zastal názor, že žalobca nepreukázal, že poskytoval žalovanému služby verejného obstarávania v mesiacoch marec a apríl 2015, ktoré boli špecifikované v čl. II ods. 2 body 2.5 a 2.6 zmluvy. Tvrdenia žalobcu, že neobdržal od žalovaného žiadny pokyn ani požiadavku na splnenie povinností podľa čl. II ods. 2 body 2.5 a 2.6 zmluvy v mesiacoch marec a apríl 2015 súd považoval za neopodstatnené, nakoľko žalobca sa zaviazal vykonávať v mene žalovaného služby podľa čl. II ods. 2 zmluvy, ktoré by inak v zmysle zákona o verejnom obstarávaní bol povinný vykonávať žalovaný osobne. Išlo o služby spočívajúce vo vedení evidencie súťaží žalovaného, ich výsledkov, archivácia dokumentácie súvisiacej so súťažami, plnenie publikačnej povinnosti v súlade s predpismi o verejnom obstarávaní a zabezpečenie administratívnej agendy súvisiacej s činnosťou žalovaného ako verejného obstarávateľa. Z povahy vecí vyplývalo, že žalovaný ako obstarávateľ mal záujem na plnení vyššie uvedených zmluvných povinností žalobcu. Na základe vyššie uvedeného a z dôvodu, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní poskytnutých služieb za obdobie marec a apríl 2015, súd žalobu v časti nároku na odplatu za mesiac marec a apríl 2015 nepovažoval za dôvodnú.

6.3. Dotýkajúc sa tvrdenia žalobcu, že ak mal žalovaný výhradu k plneniu žalobcu v mesiacoch marec a apríl 2015, mal si u žalobcu uplatniť nárok na odstránenie väd, mal súd za to, že v zmluve si zmluvné strany nedohodli ustanovenia o odstránení väd, prípadne inštitútu zmluvnej pokuty. Problematika väd tovaru, prípadne väd diela je upravená v Obchodnom zákonníku len pri inštitúte kúpnej zmluvy a zmluvy o dielo a nakoľko v Zmluve o PS absentuje dohoda o odstránení väd zmluvného plnenia žalobcu a taktiež neexistuje zákonná úprava v rámci ustanovení o mandátnej zmluve podľa ust. § 566 a nasl. Obchodného zákonníka, bol okresný súd toho názoru, že v prípade, ak si objednávateľ objedná u poskytovateľa služby a poskytovateľ služieb tieto služby neposkytne riadne, sankciou pre poskytovateľa služieb je, že mu neprináleží nárok na odplatu za mesiace, v ktorých služby nevykonal, okrem prípadu dohodnutého v čl. III bodu 8 zmluvy, podľa ktorého mal poskytovateľ právo na zaplatenie odplaty aj za mesiac, v ktorom neposkytol objednávateľovi služby riadne a včas, v prípade, ak mu bolo riadne včasné poskytovanie služieb znemožnené objednávateľom. Uvedená výnimka však v konaní nebola preukázaná.

6.4. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že žalobcom uplatnený nárok predstavoval i náhradu hotových výdavkov žalobcu spočívajúcich v žalobcom uhradenom poplatku za elektronickú aukciu vo výške 50,- eur + DPH. Žalobca bol toho názoru, že ak nárok na uplatnenie uvedených hotových výdavkov žalovaný nepoprel, súd by ho mal považovať za preukázaný. Žalobca ako dôkaz na preukázanie svojich tvrdení označil faktúru č.150014, avšak tá súdu nepreukazovala, že žalovaný poplatok za elektronickú aukciu zaplatil, prípadne, že v predmetnej súťaži zabezpečil všetky úkony súvisiace s elektronickými aukciami. Súd preto uzavrel, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal vynaloženie výdavkov spočívajúcich v náhrade za poplatok za elektronickú aukciu za mesiac marec 2015, preto súd žalobu ani v časti náhrady hotových výdavkov, spočívajúcich v uhradenom poplatku za elektronickú aukciu vo výške 50,- eur + DPH, nepovažoval za dôvodnú.

6.5. Vzhľadom na zistený skutkový stav a citované zákonné ustanovenia okresný súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú v plnom rozsahu zamietol, nakoľko jedinou podmienkou pre vznik nároku žalobcu ako mandátára na odplatu bolo riadne a včasné vykonanie činností v zmysle uzavretej zmluvy, čo však žalobca nepreukázal, a teda nepreukázal, že poskytoval žalovanému služby verejného obstarávania v mesiacoch marec a apríl 2015, ktoré boli špecifikované v čl. II ods. 2 body 2.5 a 2.6 zmluvy a vo vystavených faktúrach, pričom taktiež súdu žiadnym spôsobom nepreukázal ani vynaloženie výdavkov spočívajúcich v náhrade za poplatok za elektronickú aukciu za mesiac marec 2015.

6.6. Súd zároveň opätovne podotkol, a to aj napriek opačnému názoru odvolacieho súdu vysloveného v jeho zrušujúcom rozhodnutí, že uzavretím Dohody u ukončení zmluvy o poskytnutí služieb zo dňa 27. apríla 2015 boli všetky vzájomné záväzky z predmetnej Zmluvy o PS vysporiadané. Zároveň mal súd za to, že nakoľko v predmetnej dohode sa nielen vysporiadali vzájomné záväzky zo zaniknutej zmluvy, ale sa na základe Zmluvou o PS vzniknutého záväzkového vzťahu medzi stranami sporu dohodli touto dohodou nové vzájomné zmluvné povinnosti (povinnosť žalobcu odovzdať všetku dokumentáciu týkajúcu sa organizácie súťaží, ktoré boli predmetom jeho poskytovania služieb vrátane všetkej jeho komunikácie v mene žalovaného a povinnosť žalovaného za toto zaplatiť 1.300,- eur bez DPH), čím v zmysle ust. § 570 Občianskeho zákonníka predmetná dohoda nielenže zrušila pôvodnú Zmluvu o PS, ale úpravou a zmenou vzájomných práv zmluvných strán nahradila túto pôvodnú zmluvu, s ohľadom na čo bola žaloba rovnako nedôvodne podaná.

7. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý namieta, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil podmienky vzniku nároku na zaplatenie odplaty, ktorá prináležala žalobcovi v zmysle uzatvorenej Zmluvy PS. Ohľadne charakteru dojedanej odplaty žalobca zdôraznil, že predmetná odplata bola dojednaná ako paušálna, z čoho vyplýva, že jedinou podmienkou pre vznik nároku žalobcu na túto odplatu bolo poskytovanie služieb v súlade s čl. II ods. 2 a 3 Zmluvy o PS, a to bez ohľadu na to, či tieto služby boli poskytované každý mesiac po dobu trvania Zmluvy o PS, a bez ohľadu na to, ktoré konkrétne služby zo služieb uvedených v čl. II ods. 2 Zmluvy o PS, a v akom rozsahu boli v tom-ktorom mesiaci poskytnuté. Opätovne poukázal na právne závery Najvyššieho súdu ČR v rozhodnutí sp. zn. 32Odo 303/2005 a v tejto súvislosti uviedol, že v konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalobca služby pre žalovaného v období platnosti Zmluvy o PS poskytoval, a to najmä zhodnými tvrdeniami sporových strán (na pojednávaní dňa 12. septembra 2018 žalovaný uviedol, že služby boli poskytované počas celého trvania zmluvy, avšak tvrdil, že v mesiacoch marec a apríl 2015 neboli poskytované riadne a včas). Taktiež svedok M. ako vtedajší predseda predstavenstva žalobcu sa pri svojej výpovedi vyjadril v tom zmysle, že služby v období mesiacov pred mesiacmi marec a apríl 2015 boli poskytované, a že za všetky tieto mesiace bola žalobcovi riadne vyplatená odplata. Dôkazom o tom, že žalobca vykonával služby podľa Zmluvy o PS aj v mesiacoch marec a apríl 2015 sú aj listiny preukazujúce rôzne plnenia vykonávané v tomto období žalobcom, ktoré žalobca predložil na pojednávaní dňa 12. októbra 2016. Rovnako žalobca poukázal na právne závery odvolacieho súdu, ktorý v bode 17 svojho zrušujúceho uznesenia uviedol, že v danom prípade to znamená, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi odmenu za poskytovanie služieb počas celej doby trvania ich zmluvného vzťahu, t.j. aj za mesiace marec a apríl 2015. Žalobca je toho názoru, že súd prvej inštancie právne závery odvolacieho súdu nerešpektoval, keďže dospel k záveru, že žalobca bol povinný preukazovať riadne a včasné vykonávanie prác v mesiacoch marec a apríl 2015. Z právnych záverov odvolacieho súdu pritom podľa žalobcu evidentne vyplývalo, že súd prvej inštancie má zohľadniť pri posudzovaní žalobou uplatneného nároku paušálny charakter dojedanej odplaty. Žalobca poukazuje na ustanovenie čl. II. ods. 3 Zmluvy o PS, podľa

ktorého bol žalobca povinný služby podľa tejto zmluvy vykonávať podľa požiadaviek a pokynov žalovaného. Žalovaný v priebehu celého konania nepreukázal, že by dal žalobcovi pokyn alebo požiadavku na plnenie povinnosti podľa čl. II. ods. 2 body 2.5 a 2.6 Zmluvy o PS v mesiacoch marec a apríl 2015. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že takýto pokyn alebo požiadavka zo strany žalovaného neboli potrebné, nakoľko z povahy veci vyplývalo, že žalovaný mal záujem na plnení všetkých povinností uvedených v čl. II ods. 2 Zmluvy o PS. Tento záver súdu prvej inštancie bol podľa žalobcu nedostatočne odôvodnený a okrem toho aj nesprávny. Okrem uvedeného, súd prvej inštancie podľa odvolateľa absolútne odignoroval ustanovenie čl. III. ods. 9 Zmluvy o PS, podľa ktorého bola každá zo zmluvných strán povinná adresovať upozornenie na akékoľvek porušenie, resp. neplnenie povinností podľa tejto zmluvy druhej zmluvnej strane v písomnej forme. Ak teda žalovaný začal v istom štádiu konania tvrdiť, že žalobca neposkytoval v mesiacoch marec a apríl 2015 služby podľa čl. II. ods. 2 body 2.5 a 2.6. Zmluvy o PS riadne a včas, bol povinný preukázať, že žalobcovi adresoval písomné upozornenie. V konaní nebolo podľa žalobcu preukázané, že by žalovaný vytýkal žalobcovi počas trvania zmluvy akékoľvek nedostatky, resp. že by žalobcu písomne upozornil. S poukazom na uvedené to bol podľa žalobcu práve žalovaný, ktorého zaťažovalo dôkazné bremeno ohľadom jeho tvrdenia o vadnom plnení žalobcu a súd prvej inštancie pochybil, keď vyhodnotil, že bolo na žalobcovi preukazovať, že poskytoval služby v zmysle Zmluvy o PS v mesiacoch marec a apríl 2015 riadne a včas, rovnako ako súd podľa žalobcu pochybil, keď zo Zmluvy o PS nezistil existenciu povinnosti zmluvnej strany majúcej výhrady k plneniu povinností druhou stranou adresovať tejto druhej strane písomné upozornenie. Žalobca taktiež namietol, že súd prvej inštancie neprávne právne posúdil vzťah medzi stranami sporu, keď ustálil, že medzi nimi bola uzatvorená mandátna zmluva. Žalobca je toho názoru, že v danej veci ide o prípad zmiešanej zmluvy. Odvolateľ nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že tento, a to napriek výslovne opačnému právnomu názoru odvolacieho súdu, opätovne vo svojom rozhodnutí uviedol, že žaloba bola podaná nedôvodne aj s ohľadom na ustanovenia Dohody o ukončení zmluvy o poskytovaní služieb zo dňa 27. apríla 2015.

8. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) napadnutým rozsudkom zo dňa 22. apríla 2020, č. k. 3Cob/96/2019-290, rozsudok okresného súdu zo dňa 26. novembra 2018, potvrdil (výrok II.) s tým, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu (výrok III.). Výrokom I. zmenil odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v druhej výrokovej vete týkajúcej sa trov konania tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

8.1. Odvolací súd po prejednaní veci v prvom rade skonštatoval, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo vykonané dokazovanie v dostatočnom rozsahu listinnými dôkazmi tvoriacimi obsah spisu, z ktorých súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu správne ustálil skutkový stav v prejednávanej veci a ten následne aj správne právne posúdil. Odvolací súd preto potvrdil vecnú správnosť napadnutého rozsudku, stotožnil sa s dôvodmi v ňom uvedenými a v celom rozsahu na ne poukázal, osvojil si závery súdu prvej inštancie a poukázal na to, že rozsah povinností žalobcu bol dohodnutý v zmluve, ale ich splnenie žalobca nepreukázal a z uvedeného dôvodu mu nevznikol nárok na odmenu. Počas celého konania žalobca podľa odvolacieho súdu nepreukázal, že uvedené v zmluve dohodnuté v čl. II ods.2 povinnosti splnil tak, ako boli dojednané. Taktiež nepreukázal splnenie podmienok podľa čl. III ods. 8, že by mu bol prináležal nárok pre pochybenie žalovaného a na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) potvrdil.

8.2. Odvolací súd zároveň považoval druhý výrok okresného súdu, ktorým rozhodol, že žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania za zmätočný a nezákonný, keďže podľa § 262 ods. 1 C. s. p. súd rozhoduje o nároku na náhradu trov konania v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, nie o povinnosť nahradiť trovy konania. S poukazom na uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania podľa § 388 C. s. p. zmenil tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

8.3. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1, v spojení s ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, C. s. p. a úspešnému žalovanému odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

9. Proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podal včas dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) odôvodnené podľa § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. V dovolaní žalobca namieta, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je prekvapivé a trpí vadou nedostatočného odôvodnenia, a to takej intenzity, že dochádza k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces.

10.1. Opakuje svoje tvrdenia uvedené v odvolaní, a síce, že súd prvej inštancie vo svojom v poradí druhom rozsudku nerešpektoval závery odvolacieho súdu uvedené v jeho zrušujúcom rozhodnutí, keď zdôraznil, že dojednanie paušálnej odplaty znamená, že táto sa platí pravidelne na náklady, ktoré nemusia vzniknúť počas celého trvania zmluvného vzťahu rovnomerne a ktoré nemusia byť počas celého trvania zmluvného vzťahu v rovnakej výške. Tieto závery odvolacieho súdu, ktoré boli podľa žalobcu pre súd prvej inštancie záväzné a ktorými sa mal riadiť, súd prvej inštancie úplne odignoroval a prišiel s vlastným výkladom pojmu paušálna odmena, podľa ktorého sa tento zväčša používa vo význame fixného poplatku alebo odmeny, ktoré sa nezvyšujú v závislosti od sumy, o ktorú ide (bod 44 druhého rozsudku okresného súdu). Žalobca vytyka odvolaciemu súdu, že v jeho rozhodnutí nedostal žiadne odpovede na právne otázky zásadného charakteru, ktoré vznášal v rámci svojej odvolacej argumentácie, ergo s dovolaním napadnutého rozhodnutia krajského súdu sa nedozvedel, prečo odvolací súd odrazu súhlasí s argumentáciou súdu prvej inštancie ohľadom výkladu pojmu paušálna odplata, keď predtým zastával iný názor.

10.2. Podľa dovolateľa rovnako v rozpore so závermi odvolacieho súdu dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobca bol povinný preukazovať poskytovanie služieb žalovanému v mesiacoch marec a apríl 2015 (bod 45 druhého rozsudku okresného súdu), keď odvolací súd naopak zaujal stanovisko, že nárok na zaplatenie paušálnej odplaty mohol vzniknúť žalobcovi aj za mesiac, keď žalobca tieto služby neposkytoval.

10.3. Dovolateľ vytyka súdom, že tieto sa absolútne opomenuli vysporiadať so závermi rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR v rozhodnutí sp. zn. 32Odo/303/2005, týkajúcimi sa pojmu paušál, resp. paušálna odplata, na ktoré počas celého konania žalobca poukazoval.

10.4. Žalobca namieta, že napriek tomu, že súd prvej inštancie sa neriadil závermi odvolacieho súdu a vec opätovne zamietol okrem iného aj z dôvodu, z ktorého ju zamietol prvýkrát, nakoľko má opačný názor ako odvolací súd, tento napriek uvedenému potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny, a to s odôvodnením k veci v rozsahu troch viet. Odvolací súd podľa názoru žalobcu úplne rezignoval na svoju funkciu, odvolanie žalobcu riadne nepreskúmal, s odvolacou argumentáciou žalobcu sa vôbec nevysporiadal a odignoroval skutočnosť, že okresný súd nerešpektoval právne závery uvedené v jeho zrušujúcom uznesení. S poukazom na uvedené je podľa dovolateľa rozhodnutie odvolacieho súdu mimoriadne prekvapivým rozhodnutím, keďže v poradí druhé rozhodnutie je založené na protichodných právnych záveroch, ktoré v neskoršom rozhodnutí odvolací súd nijako nezdôvodnil.

10.5. V nadväznosti na vyššie uvedené žalobca dovolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

11. Žalovaný vo svojom vyjadrení vo vzťahu k žalobcom tvrdenému dovolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p. poukázal na skutočnosť, že k otázke výkladu pojmu paušálna odplata, zaujal stanovisko už súd prvej inštancie, keď uzavrel, z akého dôvodu nemožno chápať paušálnu odmenu ako fixný poplatok a svoje rozhodnutie i náležite odôvodnil. Rovnako nesúhlasí s tvrdením žalobcu, že rozhodnutie odvolacieho súdu je rozhodnutím prekvapivým a žiada, aby dovolací súd dovolanie žalobcu ako nedôvodné zamietol a priznal žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania a právneho zastúpenia v rozsahu 100%.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas žalobca, zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je dôvodné.

13. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

14. Podľa ustanovenia § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

15. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Podľa § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

17. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C. s. p. alebo § 421 C. s. p. v spojení s § 431 ods. 1 C. s. p. a § 432 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

18. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18.1. Túto vadu zhliadol dovolateľ v tom, že odvolací súd sa podľa názoru dovolateľa nedostatočným spôsobom vysporiadal s odvolacou argumentáciou žalobcu, odignoroval závery odvolacieho súdu a prišiel s vlastným výkladom pojmu paušálna odmena. Práve s ohľadom na túto skutočnosť žalobca vytýka súdom, že tieto sa absolútne opomenuli vysporiadať so závermi rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR v rozhodnutí sp. zn. 32Odo/303/2005, týkajúcimi sa pojmu paušál, resp. paušálna odplata, na ktoré počas celého konania žalobca poukazoval. Podľa dovolateľa sa odvolací súd nezaoberal a v odôvodnení svojho rozhodnutia nedal žiadnu odpoveď na právne otázky zásadného charakteru, ktoré vznášal v rámci svojej odvolacej argumentácie, ergo z dovolaním napadnutého rozhodnutia krajského súdu sa nedozvedel ani, prečo odvolací súd odrazu súhlasí s argumentáciou súdu prvej inštancie ohľadom výkladu pojmu paušálna odplata, keď predtým zastával iný názor. Nedozvedel sa, prečo odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca bol povinný poskytovať služby žalovanému v mesiacoch marec a apríl 2015 (bod 45 druhého rozsudku okresného súdu), keď odvolací súd už vo svojom zrušujúcom rozsudku naopak zaujal stanovisko, že nárok na zaplatenie paušálnej odplaty mohol

vzniknúť žalobcovi aj za mesiac, keď žalobca tieto služby neposkytoval. Rovnako dovolateľovi nie je z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu absolútne zrejmé, akými úvahami sa odvolací súd zaoberal, keď odrazu potvrdil rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne, napriek skutočnosti, že tento sa neriadil závermi odvolacieho súdu a vec opätovne zamietol (bod 50. rozhodnutia okresného súdu) okrem iného aj z dôvodu, z ktorého ju zamietol prvýkrát (bod 37. a nasl. rozhodnutia okresného súdu), nakoľko má opačný názor ako odvolací súd v bode 16 a nasl. svojho zrušujúceho rozhodnutia.

19. Ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená

aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“).

20. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k dovolateľom vymedzenému dôvodu zmätočnosti skutočne došlo.

21. Žalobca v dovolaní namietal, že nedostatočnosť odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu spôsobuje jeho elementárnu nepreskúmateľnosť.

22. Z ustanovenia § 387 ods. 3 CSP a ust. § 393 ods. 2 CSP upravujúcich náležitosti odôvodnenia rozhodnutí odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami (námietskami) uvedenými v odvolaní. Ustanovenie § 387 ods. 2 CSP umožňuje odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie rozhodnutia v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. V takomto prípade sa môže v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Zákon však vyžaduje, aby aj v prípade skráteného odôvodnenia odvolací súd zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným v konaní na súde prvej inštancie, pokiaľ sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Povinnosťou odvolacieho súdu je zároveň vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (III. ÚS 314/2018).

23. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, sudy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri

napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Větrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko, Hiro Balani v. Španielsko, Georgiadis v. Grécko, Higgins v. Francúzsko).

24. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07).

V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by

mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej

v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým

na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

25. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach (4Cdo/34/2018, 4Cdo/3/2019, 5Cdo/57/2019, 5Obdo/87/2020, 8Cdo/152/2018, 3Obdo/75/2020), práve pod vplyvom judikatúry EŠLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ CSP.

26. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

27. Dovolaciemu súdu nedá nespomenúť, že k námietke nepreskúmateľnosti súdnych rozhodnutí vo svojich rozhodnutiach vydaných po 1. júli 2016 odkazoval aj na závery zjednocujúceho stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3. decembra 2015 pod č. R 2/2016. Dovolací súd však v tomto smere poukazuje na aktuálnosť názoru ústavného súdu vyslovený v uznesení sp. zn. I. ÚS 44/2021 z 26. januára 2021, vo vzťahu k aplikabilite stanoviska R 2/2016 po 1. júli 2016, v zmysle ktorého: „z ústavnoprávneho hľadiska, ako aj z hľadiska relevantnej judikatúry EŠLP ťažko bez ďalšieho prijať názor najvyššieho súdu vyslovený v jeho stanovisku R 2/2016, pretože k podstatnej zmene v právnej úprave prípustnosti dovolania po 1. júli 2016 nesporne došlo, pričom nemožno odhliadnuť od skutočnosti, že rovnakú, ale ani obdobnú úpravu, ktorá bola obsiahnutá v § 241 ods. 2 písm. b/ OSP (tzv. iná vada), Civilný sporový poriadok vo vzťahu k dovolaniu, resp. jeho odôvodneniu už výslovne ani neobsahuje. Aktuálnosť stanoviska po nadobudnutí účinnosti novej právnej úpravy dovolania je preto potrebné chápať v tom zmysle, že pokiaľ rozhodnutie odvolacieho súdu v podstatných bodoch nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP. Včlenením formulácie o práve na spravodlivý proces do textu zákona sa požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia neliberalizovali, ale naopak, sprísnil.“ (K tomu tiež rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 120/2020, IV. ÚS 314/2020).

28. Ako opodstatnenú vyhodnotil dovolací súd už námietku žalobcu, že konanie pred odvolacím súdom je poznačené vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p.. Žalobca tak dôvodne uplatnil dovolací dôvod podľa § 431 C. s. p., ktorý vymedzil spôsobom predpokladaným znením ustanovenia § 431 ods. 2 C. s. p..

28.1. Dovolací súd už vo svojich skorších rozhodnutiach (vid. 3Obdo/72/2019) vyslovil, že o naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. ide aj vtedy, keď súd uskutoční výklad právneho predpisu na zistený skutkový stav veci, ktorý je ústavne nesúladný, svojvoľný a bez presvedčivého a racionálneho logického odôvodnenia, pričom označená vada zmätočnosti je naplnená aj vtedy, keď určité skutočnosti v konaní strana namietala, avšak pri hodnotení skutkových zistení súdom tieto náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil bez toho, že by napr. dostatočným spôsobom odôvodnil ich bezvýznamnosť či irelevantnosť.

29. V napadnutom rozhodnutí (bod 11. odôvodnenia) odvolací súd všeobecne uviedol, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanoveniami C. s. p. a následne vec správne právne posúdil. Obmedzil odôvodnenie potvrdzujúceho napadnutého rozsudku na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 2 C. s. p. vzhľadom na skutočnosť, že sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie;

a na zdôraznenie správnosti poukázal na to, že rozsah povinností žalobcu bol dohodnutý v Zmluve o PS, ale ich splnenie žalobca nepreukázal, z ktorého dôvodu mu nevznikol nárok na odmenu a rovnako počas celého konania žalobca nepreukázal, že uvedené povinnosti dohodnuté v čl. II ods. 2 Zmluvy splnil tak, ako boli dojednané.

30. Odvolací súd sa však napriek výslovnému príkazu obsiahnutému v ust. § 387 ods. 3 C. s. p., aby sa v odôvodnení vysporiadal s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní, sa takými tvrdeniami uvedenými žalobcom, v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočne nevysporiadal, keď v podstate iba paušálne uviedol konštatovanie o správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 2 C. s. p., bez potrebnej náležitej vecnej a presvedčivej právnej argumentácie. Žalobca pritom v podanom odvolaní uviedol podstatné tvrdenia (námietky) týkajúce sa podľa neho nesprávnych skutkových zistení zo strany súdu prvej inštancie a následného nesprávneho právneho posúdenia veci, navyiac v opozite k záverom uvedeným v zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu. Nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie keď tento (v rozpore so záverom odvolacieho súdu) skonštatoval, že nemožno paušálne odmenu chápať ako fixný poplatok, na ktorý má žalobca nárok aj v prípade, ak si žalovaný objedná u žalobcu služby v jednotlivých mesiacoch a žalobca tieto služby nevykoná. Nerozumel záveru súdu prvej inštancie, že pokyn alebo požiadavku žalovaného na plnenie povinností podľa čl. II. ods. 2 body 2.5 a 2.6 Zmluvy o PS voči žalobcovi v mesiacoch marec a apríl 2015 neboli potrebné, nakoľko z povahy veci vyplývalo, že žalovaný mal záujem na plnení všetkých povinností, v tejto časti bolo podľa žalobcu rozhodnutie nedostatočne odôvodnené a súd prvej inštancie podľa odvolateľa aj absolútne odignoroval ustanovenie čl. III. ods. 9 Zmluvy o PS, podľa ktorého bola každá zo zmluvných strán povinná adresovať písomné upozornenie na akékoľvek porušenie, resp. neplnenie povinností, k čomu zo strany žalovaného nedošlo. Žalobca opätovne poukázal na právne závery Najvyššieho súdu ČR v rozhodnutí sp. zn. 32Odo/303/2005, ktoré súd prvej inštancie odignoroval a taktiež namietol, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil vzťah medzi stranami sporu, keď ustálil, že medzi nimi bola uzatvorená mandátna zmluva, pričom žalobca je toho názoru, že v danej veci ide o prípad zmiešanej zmluvy. Odvolateľ napokon nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že tento, napriek výslovne opačnému právnomu názoru odvolacieho súdu opätovne vo svojom rozhodnutí uviedol, že žaloba bola podaná nedôvodne aj s ohľadom na ustanovenia Dohody o ukončení zmluvy o poskytovaní služieb zo dňa 27. apríla 2015.

30.1. Z pohľadu dovolacieho súdu predstavovala odvolacia argumentácia dovolateľa „podstatné tvrdenie uvedené v odvolaní“ (§ 387 ods. 3 veta druhá C. s. p.), a na ktoré mal dať, avšak - ako je zrejmé z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku - nedal „špecifickú odpoveď“. Posúdenie veci odvolacím súdom sa teda v rámci odôvodnenia napadnutého, extrémne paušálneho rozhodnutia z hľadiska žalobcom predostretej argumentácie neodrazilo v jasnom a zrozumiteľnom zodpovedaní všetkých, pre vec skutkovo a právne relevantných otázok. Najvyšší súd je toho názoru, že odvolací súd úplne rezignoval na poskytnutie súdnej ochrany žalobcovi a svojím formalistickým postupom v podobe „šablónového“ odôvodnenia znemožnil žalobcovi realizáciu jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (v tejto súvislosti dáva dovolací súd do pozornosti nález ústavného súdu zo 17. augusta 2016 č. I. ÚS 317/2015) a konanie tak bolo zaťažené

vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C.s.p.. V uvedenej časti bolo preto dovolanie žalobcu nielen prípustné, ale aj dôvodné.

31. Vo vzťahu k námietke dovolateľa týkajúcej sa prekvapivosti rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že o prekvapivé rozhodnutie predstavujúce vadu zmätočnosti podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p. ide vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie na odlišných právnych záveroch než súd prvej inštancie, za predpokladu, že nepostupoval v súlade s ustanovením § 382 C. s. p. (k tomu viď aj R 33/2011, ale aj 3Cdo/76/2014, 4Cdo/299/2014, 3Obdo/34/2016, 3Obdo/23/2017 a II. ÚS 541/2011).

32. O tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu, nemá strana sporu možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie, nejavili ako významné. Výzva odvolacieho súdu podľa ust. § 382 C. s. p. je potrebná vždy, keď odvolací súd dospeje k záveru, že nárok treba posúdiť podľa celkom iného právneho predpisu, ako ho posúdil súd prvej inštancie, alebo síce podľa toho istého právneho predpisu, ako ho posúdil súd prvej inštancie, ale podľa iného ustanovenia za súčasného splnenia podmienky, že toto iné zákonné ustanovenie je pre rozhodnutie veci rozhodujúce (viď uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/1/2018).

33. V prejednávanej veci sa však o prekvapivé rozhodnutie odvolacieho súdu nejedná. Rozsudok súdu prvej inštancie bol primárne založený na tom závere, že nakoľko jedinou podmienkou pre vznik nároku žalobcu ako mandátára na odplatu bolo riadne a včasné vykonanie činnosti v zmysle uzavretej zmluvy za mesiac marec a apríl 2015, čo však nepreukázal, súd žalobu zamietol. Odvolací súd okrem skonštatovania správnosti týchto záverov súdu prvej inštancie na zvýraznenie ich správnosti uviedol, že splnenie rozsahu povinností žalobcu dohodnutého v Zmluve o PS, žalobca nepreukázal, z ktorého dôvodu mu nevznikol nárok na odmenu a rovnako počas celého konania žalobca nepreukázal, že uvedené povinnosti, dohodnuté v čl. II ods. 2 Zmluvy splnil tak, ako boli dojednané. Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd svoje rozhodnutie nezaložil na úplne odlišných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, ale jeho dôvody v dotknutej časti iba výrazne stručne argumentačne doplnil. Za týchto okolností preto nemožno rozhodnutie odvolacieho súdu považovať za prekvapivé, a preto porušenie žalobcovho práva na spravodlivý proces z tohto dôvodu nevyplýva.

34. Keďže však dovolateľ dôvodne namietal existenciu vady zmätočnosti podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, ktorá spočíva v nepreskúmateľnosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu ako celku, jediným možným prostriedkom nápravy je zrušenie napadnutého rozsudku (§ 449 ods. 1 C. s. p.) a vrátenie veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 450 C. s. p.), ktoré už bude zodpovedať požiadavkám spravodlivého súdneho procesu a bude obsahovať odpovede na všetky pre rozhodovaný spor podstatné (skutkové a právne) otázky.

34.1. Úlohou odvolacieho súdu v ďalšom konaní bude preskúmateľným spôsobom sa vysporiadať s podstatnými námietkami vznesenými žalobcom v odvolaní, a to najmä prečo odvolací súd napriek svojmu, v zrušujúcom rozhodnutí zverejnenému opačnému, záveru súhlasil s názorom súdu prvej inštancie, a síce že nemožno paušálnu odmenu chápať ako fixný poplatok, na ktorý má žalobca nárok aj v prípade, ak si žalovaný objedná u žalobcu služby v jednotlivých mesiacoch a žalobca tieto služby nevykoná, resp. nevykoná s odbornou starostlivosťou a v záujme žalovaného, teda riadne a včas, a s tým súvisiacou, okresným súdom tvrdenou, povinnosťou žalobcu preukazovať splnenie povinností uvedených v zmluve, teda poskytovanie služieb žalovanému v mesiacoch marec a apríl 2015 (bod 45 druhého rozsudku okresného súdu), keď odvolací súd už vo svojom zrušujúcom rozsudku naopak zaujal stanovisko, že nárok na zaplatenie paušálnej odplaty mohol vzniknúť žalobcovi aj za mesiac, keď žalobca tieto služby neposkytoval. V tejto súvislosti je tiež namieste, a to i s ohľadom na skutočnosť, že súd prvého stupňa toto nevysvetlil, z akého dôvodu odignoroval, prípadne považoval za irelevantné pre rozhodnutie vo veci ustanovenie čl. III. ods. 9 Zmluvy o PS, podľa ktorého bola každá zo zmluvných strán povinná adresovať písomné upozornenie na akékoľvek porušenie, resp. neplnenie povinností.

34.2. Je nevyhnutnou taktiež poskytnúť odpoveď na námietku žalobcu ohľadom nesprávneho právneho

posúdenia vzťahu medzi stranami sporu, keď okresný súd ustálil, a odvolací súd s uvedeným bez odôvodnenia súhlasil, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzatvorená mandátna zmluva, keď žalobca je toho názoru, že v danej veci ide o prípad zmluvy zmiešanej. Uvedené je podstatným z hľadiska posúdenia problematiky odstránenia väd zmluvného plnenia žalobcu a s ohľadom na neexistujúcu zákonnú úpravu v rámci ustanovení o mandátnej zmluve podľa ust. § 566 a nasl. Obchodného zákonníka.

34.3. Podľa dovolacieho súdu rovnako nesmie ostať zamlčaná odpoveď na argumentáciu žalobcu, prečo odvolací súd náhle bez ďalšieho súhlasil so súdom prvej inštancie, keď tento napriek výslovne opačnému právnomu názoru krajského súdu v jeho zrušujúcom rozhodnutí, opätovne vo svojom rozsudku uviedol, že žaloba bola podaná nedôvodne aj s ohľadom na ustanovenia Dohody o ukončení zmluvy o poskytovaní služieb zo dňa 27. apríla 2015, ktorej uzavretím boli všetky vzájomné záväzky z predmetnej Zmluvy o PS vysporiadané

35. Vzhľadom na to, že dovolateľ dôvodne namietal existenciu vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C. s.p., najvyšší súd žalobcom napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 C.s.p.) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 C.s.p.).

36. V ďalšom konaní je odvolací súd viazaný právnym názorom dovolacieho súdu vysloveným v tomto uznesení (§ 455 C. s. p.).

37. V novom rozhodnutí rozhodne odvolací súd aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.).

38. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (ustanovenie § 451 ods. 2 v spojení s ustanovením § 393 ods. 2, druhá veta C. s. p. a ustanovením § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.